

KLJUČ KOJIM SE OTVARAJU VRATA SRCA

Rečeno je u Lukinu Evanđelju: »Uzeste ključ znanja: sami ne udoste, a spriječiste one koji htjedoše ući!«

Milošću Tvojom, dopustio si mi da uđem u Tajnu.

Sa zahvalnošću i dostojanstvom stojim u tišini, gledam, slušam, divim se...

Kolika li je ljubav kojom si me prvi ljubio i utjelovio se!

Htio si biti kao ja – čovjek – da bih Te mogao upoznati, zavoljeti, slijediti. Pružio si mi ključ znanja, ključ kojim se otvaraju vrata srca.

Želiš da provre ljubav koju si ulio u mene i pruži se prema mojemu bratu – čovjeku koji stoji do mene.

Ne dopusti, Isuse, da me nedosljednost i licemjerje zaustave pred vratima koja vode u prostore ljubavi, pravednosti i dobrote.

U prostore koji su zatvoreni mojim ograničenim ljudskim sposobnostima, ali u posjedu sam ključa koji si mi darovao i koji otvara Tajnu. Jer rekao si: »Bogu je sve moguće!«

Gospode, čuvaj me u svojoj ljubavi!

Ne dopusti da u meni prevladaju sklonosti farizeja, carinika, zakonoznanca... Želio bih da zavlada sklad između mojih misli i riječi, razuma i srca, da mogu pretočiti u djela i živjeti sve ono čemu me strpljivo učiš.

Pomozi mi da neprestano gradim mostove prijateljstva i razumijevanja među ljudima. Neka kroz naša zajedništva bude vidljiva Tvoja dobrotu i milosrđe.

Moj pogled počiva na Tebi koji si ljubio i bio ponizan sve do križa smrti... na kojega sam Te raspeo i ja – čovjek – a to činim i sada, uvijek kada dopustim da u meni prevladaju oholost, farizejstvo, sebičnost...

Milošću Tvojom, daj da rastem u slobodi, poniznosti i ljubavi prema Tebi i ljudima. Da se mogu zvati Tvojim.

RKT. ŽUPNI URED SV. JURAJA

ZRINSKIH-FRANKOPANA 4

72250 VITEZ

Tel. 030/711-417, fax 714-417

E-mail: zupni.ured-vitez@tel.net.ba

Radio emisija
PUTOKAZI

Svaki dan u 8 sati
Radio postaja Vitez

ŽUPA SVETOG JURAJA MUČENIKA - VITEZ

ŽUPNI LISTIĆ

Broj 179 - Godina V - 31. 01. 2010. godine

Tebi si, Jahve, utječem, ne daj da se ikada postidim!

U pravdi me svojoj spasi i izbavi, prikloni uho k meni i spasi me! Budi mi hrid utočišta i čvrsta utvrda spasenja: jer ti si stijena i utvrda moja. Bože moj, istrgni me iz ruke zlotvora, iz šake silnika i tlačitelja: jer ti si, o Gospode, ufanje moje, uzdanje od moje mladosti! Na te se oslanjam od utrobe; ti si mi zaštitnik od majčina krila: u te se svagda uzdam.

Ustima ću naviještati pravednost tvoju, povozdan pomoć tvoju: jer im ne znam broja. Bože, ti mi bijaše učitelj od mladosti moje, i sve do sada naviještam čudesa tvoja. (Psalam 71.)

Evanđelje po Luki

On im progovori: "Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima." I svi su mu povlađivali i divili se milini riječi koje su tekle iz njegovih usta. Govorahu: "Nije li ovo sin Josipov?" A on im reče: "Zacijelo ćete mi reći onu prisposobu: Liječniče, izliječi sam sebe! Što smo čuli da se dogodilo u Kafarnaumu, učini i ovdje, u svom zavičaju." I nastavi: "Zaista, kažem vam, nijedan prorok nije dobro došao u svom zavičaju. Uistinu, kažem vam, mnogo bijaše udovica u Izraelu u dane Ilijine kad se na tri godine i šest mjeseci zatvorilo nebo pa zavlada velika glad po svoj zemlji. I ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija doli k ženi udovici u Sarfati sidonskoj. I mnogo bijaše gubavaca u Izraelu za proroka Elizeja. I nijedan se od njih ne očisti doli Naaman Sirac." Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave. No on prođe između njih i ode.

4. nedjelja kroz godinu

ŽUPNE OBAVIJEŠTI

Gospode, Nazarećani misle da te poznaju. Zato i ne očekuju puno od tebe. Ti si za njih sin Josipov, tesarov. To je za njih i prva prepreka prihvaćanju Riječi. Čude se, doduše, kako lijepo govoriš, ali nisu spremni poslušati što govoriš. Izgledaš im kao neko čudesno dijete, ali ne misle da bi to trebalo utjecati na njihova shvaćanja i na njihove navike.

Nailaziš. Gospodine, na ono što često ometa naše međuljudske odnose.

I mi se katkada slično ponašamo. Važno nam je tko nam što govori. Ako je to netko iz naše blizine, netko koga dobro poznamo, ako mu poznamo i slabosti i ograničenosti, nismo spremni prihvatiti njegovu objektivnu poruku.

Nazarećani očekuju da se ponašaš prema njihovim očekivanjima. Nisu spremni prihvatiti tvoj program života, ali žele vidjeti neko tvoje čudo. Već se pročulo da si u drugim gradovima učinio puno čudesa. Mnogi svjedoče o tvojoj ljubavi kojom si slijepe ozdravio, hrome izliječio. Takvo nešto bi Nazarećani rado vidjeli. Međutim, ti si ih u tome razočarao. Ne želiš postupati prema željama svojih slušatelja. Ne želiš se prikloniti ljudskim očekivanjima. Za tebe je uvijek bilo najvažnije činiti ono što od tebe očekuje tvoj nebeski Otac. To je pravilo tvoga života, to je polazište za sve tvoje postupke.

To te skoro stajalo glave. Postao si kamen spoticanja. Točno onako kako je to preokupao starac Šimun kad si kao malo dijete bio donesen u hram. Kad se ne ponašaš kako to ljudi očekuju, onda te ne prihvaćaju. Postaješ nepoželjan.

Nakanili su te ne samo istjerati iz svoga grada, nego i strmoglaviti s litice da pogineš. Već ti rade o glavi. Zanimljivo je da ti u zabilježci Lukina evanđelja zapravo tvoji sumješteni prvi rade o glavi. I kasnije ćeš smetati mnogima i kovat će planove kako da te maknu s puta. Bit će to oni drugi kojima jednako tako nisi odgovarao.

Danas je za tebe još teža situacija. Danas te svatko od nas može maknuti s puta, odstraniti, udaljiti od sebe. To se događa svaki puta kad si nam težak, kad nismo spremni prihvatiti tvoj nauk, kad nam smetaš u planovima i nakanama za koje znamo da nisu u skladu s tvojom voljom. Svatko te tako lako može istisnuti iz svoga srca. Događa se to bez buke na stotine načina. Nisi poželjan ni nama kad nam govoriš ono što nama ne odgovara. Mnogo puta smo pomislili da smijemo zaboraviti na neke tvoje riječi koje govore o praštanju i o ljubavi prema neprijateljima. Pomislili smo da se te riječi mogu preskočiti zbog težih okolnosti koje nas prate. Katkad te ne razumijemo kad nam šalješ osobe u kojima bismo trebali prepoznati tebe. Težak si nam u nekim najbližim osobama i nismo spremni nesebično ljubiti.

Hoćeš li i danas morati otići? Hoće li se čak ponoviti drama Nazareta tako da te koji puta nasilno udaljimo iz svoje sredine? Ne dopusti to, Isuse! Ti znaš da bez tebe ne možemo živjeti.

Jedna od najljepših rečenica Svetoga pisma, koju je blagopokojni papa Ivan Pavao II. rado citirao i koja mu je u životu bila veliki oslonac, jest: »Ne bojte se!« Mi kršćani se često susrećemo s tom rečenicom i sličnima izričajima iste poruke u liturgijskim tekstovima kroz godinu pa tako i na šestu vazmenu nedjelju susrećemo izraz: »Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši...« No, kakav učinak na nas ima ta Božja riječ?

Promatrajući ljude s kojima se susrećem, kod mnogih se često može primijetiti nemir, strah ili, blago rečeno, nestaloženost. A takvo pak unutarne ozračje čovjeka, nužno dovodi do umora, praznine i neveselosti, do »nekvalitetom života«. Koji je uzrok takvome stanju mnogih ljudskih srdaca danas? Neki će reći: jednostavno sredina u kojoj živimo, podlijevanje mentalitetu i tempo života...

Uzimajući sve to i drugo u obzir, ipak mi se čini da o (ne)kvaliteti našega života ipak odlučujemo mi sami. Često spomenutu prekrasnu Božju poruku ne uzimamo previše ozbiljno. Odnosno, nismo dovoljno otkrili što nam ona zapravo kazuje. Strah, nemir, neveselost kod današnjeg čovjeka proizlazi ponajviše iz pomanjkanja svijesti da smo voljeni, iz nedovoljnoga iskustva da nas naš Bog neizmjerljivo ljubi, pazi, brine se za nas; da je uvijek s nama. Pozvani smo dakle zaustaviti se nad tom i drugim Božjim porukama, omogućiti sebi da otkrijemo tu Božju prisutnost u našem životu. Jer kad to učinimo, onda pokazujemo i sebi i Bogu da ozbiljno računamo s njim. Otvaramo se Božjem duhu, u nas ulazi njegov mir, sigurnost i osjećaj zahvalnosti. Upravo su to činili prvi apostoli u dvorani posljednje večere zajedno s Marijom, očekujući Branitelja. Upravo su to činili oni prvi monasi kad su ostavljali svijet da bi svoje srce potpuno otvorili Bogu i našli pravi mir i smisao. Upravo to čine »duhovni velikani« našega vremena kad ne dopuštaju da ih preplavi nekontrolirani materijalizam i hedonizam.

Mir Božji je dar. No, na nama je da ga primimo. Biblijski mir je moć, ponesenost, razvoj života, ispunjenje; tu više nema mjesta za nesigurnost i strah. Tek tada čovjek postaje sposoban živjeti kvalitetno. Želimo li iskreno tu kvalitetu života ili se bojimo zaustaviti se s Gospodinom?

